

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **R. Š.**
zastoupen Mgr. Markem Hejdukem, advokátem, společníkem Urban
& Hejduk s. r. o., advokátní kancelář
se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2 - Vinohrady

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

za účasti: **1. Povodí Labe, státní podnik**
se sídlem Víta Nejedlého 951/8, Slezské Předměstí, Hradec Králové
2. J. S.
3. V. B.
4. J. S.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. listopadu 2018, č. j. KÚLK-94311/2018, sp. zn. OÚPSŘ 183/2018-330-rozh.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Turnov, stavební úřad, vydal na základě žádosti Povodí Labe, státní podnik, rozhodnutí ze dne 30. 4. 2018, č. j.: SU/18/2273/HOI, sp. zn.: SÚ/1323/18/HOZ, o umístění stavby „*Jizera, jez Dolánky, výstavba rybího přechodu*“ (dále také jen „Stavba“) na pozemcích st. p. č. 358, p. č. 827, p. č. 828/1 a p. č. 829/5, vše v katastrálním území Bukovina u Turnova (dále také jen „Územní rozhodnutí“). Předmětem tohoto rozhodnutí je umístění stavby tzv. rybího přechodu podél hranice pozemku p. č. 472 v k. ú. Bukovina u Turnova ve vlastnictví MVE Dolánky s. r. o., jejímž jediným společníkem a jednatelem je žalobce.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti shora označenému rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce vznesl proti rozhodnutí žalovaného dvě žalobní námitky. V první z nich namítal, že správní řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí je zatíženo vadou spočívající v tom, že žalobci nebyl řádně oznámen termín ústního jednání ve věci projednání žádosti o vydání územního rozhodnutí a ani lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, přičemž tato vada měla dle jeho přesvědčení vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Druhá žalobní námitka spočívala v tvrzení, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož bylo vydáno v rozporu s § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), z důvodu jeho nesouladu s územně plánovací dokumentací, konkrétně s územním plánem města Turnova.
4. Pokud jde o první žalobní námitku, žalobce uvedl, že nebyl řádně vyrozuměn o ústním jednání, které se konalo k projednání žádosti o vydání územního rozhodnutí. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání (dále také jen „Oznámení“) mu nebylo řádně doručeno a žalobci tak bylo upřeno právo účastnit se ústního projednání a vznést své námitky. Žalobci dále bylo upřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, když lhůta k tomuto vyjádření byla rovněž uvedena pouze v Oznámení.
5. Přestože má poštovní schránku na adrese trvalého bydliště, neobdržel žádnou výzvu k vyzvednutí zásilky obsahující Oznámení. Nebyl tedy v souladu s § 23 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyzván, aby si uloženou písemnost vyzvedl, a to ve lhůtě 10 dnů. Zároveň nebyla splněna další podmínka fikce doručení, a to vhození doručované písemnosti do jeho poštovní schránky.
6. Žalobce proto uzavřel, že mu Oznámení nebylo řádně doručeno, protože nebyly splněny podmínky fikce doručení podle § 24 správního řádu. Jedná se o zásadní vadu řízení, jelikož mu bylo upřeno právo účastnit se ústního jednání a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V důsledku tohoto pochybení stavebního úřadu bylo vydáno nezákonné územní rozhodnutí.
7. Pokud by mu stavební úřad Oznámení řádně doručil, mohl v rámci územního řízení vznést argumenty uvedené v čl. IV. této žaloby a mohl by doložit záměr společnosti MVE Dolánky s. r. o. na výstavbu malé vodní elektrárny, která bude v důsledku vydání napadeného rozhodnutí zmařena.

8. Z tohoto důvodu jsou dle žalobce splněny podmínky pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Navíc žalovaný se neměl vypořádat s odvolací námitkou, v níž žalobce poukázal na skutečnost, že varianta rybího přechodu, která byla Územním rozhodnutím zvolena, s ním nebyla projednána, a to ani při jednání dne 24. 3. 2017.
9. Podstatou druhé žalobní námítky je tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí a jím potvrzené Územní rozhodnutí je v rozporu s územně plánovací dokumentací a požadavky na využití území a bylo tedy vydáno nezákonně v rozporu s § 90 stavebního zákona.
10. Část pozemku p. č. 472 v k. ú. Bukovina u Turnova (tedy pozemek dotčený vlivem stavby rybího přechodu) je v územním plánu města Turnov vymezena jako plocha TI-Z59 - objekt technické infrastruktury pro výstavbu malé vodní elektrárny. Územní plán města Turnov tedy předpokládá, že na tomto pozemku bude postavena malá vodní elektrárna.
11. Společnost MVE Dolánky s. r. o., jejíž je žalobce jediným společníkem i jednatelem, již v minulosti projevila záměr postavit na tomto území malou vodní elektrárnu a za tímto účelem učinila řadu právních jednání. Pro stavbu malé vodní elektrárny bylo již získáno povolení Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, ze dne 26. 6. 2008, č. j. OZP/08/1030/HOJ-R 140, k nakládání s povrchovými vodami – k využívání jejich energetického potenciálu na budoucí vodní elektrárnu Dolánky s dobou platnosti do 31. 12. 2035.
12. Tato malá vodní elektrárna má být postavena na pozemku p. č. 472 a pozemku p. č. 829/5, k němuž má žalobce uzavřenou smlouvu o smlouvě budoucí směnné zajišťující mu nabytí vlastnického práva k předmětnému pozemku od Povodí Labe, státního podniku. Jedná se o pozemky dotčené výstavbou rybího přechodu.
13. Záměr vybudovat malou vodní elektrárnu bude výstavbou rybího přechodu podle Územního rozhodnutí znemožněn. Dle žalobce provedli on i společnost MVE Dolánky s. r. o. v uplynulých letech přípravné práce a učinili právní jednání za účelem výstavby malé vodní elektrárny v dobré víře v to, že pozemek p. č. 472 v k. ú. Bukovina u Turnova je územním plánem města Turnov určen právě k výstavbě malé vodní elektrárny. Nyní by v důsledku napadeného rozhodnutí a jím potvrzeného Územního rozhodnutí byl tento záměr znemožněn a žalobce i zmíněná společnost by utrpěli značnou škodu. Podle názoru žalobce měly správní orgány postupovat tak, aby při realizaci rybího přechodu nedošlo ke zmaření výstavby na jeho pozemcích. Taková varianta byla možná a správní orgány se jí při posouzení věci dostatečně nezabývaly (mimo jiné v důsledku nedoručení Oznámení žalobci).
14. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k prvnímu žalobnímu bodu uvedl, že ve správním spise stavebního úřadu je založena obálka, kterou bylo žalobci doručováno Oznámení o zahájení územního řízení s tím, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 22. 3. 2018. Žalobce si ji však v zákonné lhůtě nevyzvedl. Žalovaný ohledně této problematiky odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž bylo Oznámení žalobci

v souladu se zákonem doručeno fikcí. Dodal, že stavební úřad vyloučil vhození zásilky do poštovní schránky žalobce, což je pouhá faktická činnost správního orgánu provedená tím, že se na obálce doručované zásilky nezvolí možnost „Nevracet, vložit do schránky“, což stavební úřad učinil. Žalovaný neporozuměl argumentaci žalobce, že má poštovní schránku na adrese trvalého bydliště, neboť tato skutečnost nebyla v řízení před stavebním úřadem sporná. Na tutéž adresu, která je dle registru obyvatel adresou trvalého bydliště žalobce, byly v daném řízení žalobci doručovány i jiné zásilky, které jím byly převzaty.

16. Ke druhé žalobní námitce se žalovaný vyjádřil tak, že soulad Stavby s územním plánem města Turnov byl prověřen závazným stanoviskem Městského úřadu Turnov coby orgánu územního plánování ze dne 28. 3. 2018, sp. zn. ORM/18/68/LAR, které bylo potvrzeno nadřízeným orgánem územního plánování, Krajským úřadem Libereckého kraje, a to přezkumným závazným stanoviskem ze dne 24. 10. 2018, č. j. KULK 85479/2018.
17. K záměru tvrzenému žalobcem ohledně umístění stavby vodní elektrárny na předmětných pozemcích nelze dle žalovaného přihlížet. Žalobce netvrdí, že by již podal žádost o umístění stavby vodní elektrárny na daných pozemcích. Z jeho vyjádření naopak plyne, že elektrárna má být postavena na pozemcích, k nimž má žalobce uzavřenu smlouvu o smlouvě budoucí směnné, tedy stavba elektrárny byla v době vedení přezkoumávaného správního řízení pouze v oblasti hypotetické. Žalovanému je navíc z úřední činnosti známo, že pro danou oblast není zpracován regulační plán nahrazující územní rozhodnutí ve smyslu § 61 odst. 2 stavebního zákona, který by jedině mohl být onou „územně plánovací dokumentací či územně technickými podmínkami“, z nichž by mohlo vyplynout jednoznačné a nezvratné využití pozemků žalobce k výstavbě vodní elektrárny. Nezákonné by dle žalovaného naopak bylo rozhodnutí založené v době jeho vydání na neurčitých budoucích skutečnostech.
18. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
19. Osoby zúčastněné na řízení svého práva se k věci písemně vyjádřit nevyužily.

IV. Jednání soudu

20. Při jednání soudu dne 1. 12. 2020 zůstali účastníci řízení na svých stanoviscích. Osoby zúčastněné na řízení se jednání nezúčastnily. Strana žalující předložila prohlášení MO ČRS Turnov, dle něhož rybáři s umístěním předmětného rybího přechodu vyslovili nesouhlas z důvodu nežádoucího mísení rybích druhů a omezení prostoru pro lov ryb. Konstatován byl dále obsah správního spisu i obsah příloh žaloby. Jiné návrhy na doplnění dokazování účastníci řízení nevznесли.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

21. Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s.
22. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

23. Pokud jde o první námitku (procesně-právní povahy), z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že Městský úřad Turnov (stavební úřad) vydal na základě žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění Stavby dne 19. 3. 2018 Oznámení o zahájení předmětného územního řízení. Jeho součástí byla i pozvánka k ústnímu jednání nařazenému na 17. 4. 2018 a účastníci řízení byli rovněž obeznámeni s tím, že mají možnost se seznámit se shromážděnými podklady pro vydání rozhodnutí a to do 3 dnů po konání ústního jednání. Oznámení bylo doručováno i žalobci, o jehož postavení účastníka daného správního řízení nebylo pochyb.
24. Ve správním spise je dále založena obálka s tímto Oznámením, která byla vrácena poskytovatelem doručovacích služeb stavebnímu úřadu. Z poznámek učiněných poštovní doručovatelkou na obálce je zřejmé, že písemnost byla doručována do místa trvalého pobytu žalobce (na této adrese si žalobce jiné písemnosti doručované v průběhu správního řízení běžně vyzvedával). Protože však žalobce nebyl dne 22. 3. 2018 zastižen, nechala mu doručovatelka na místě výzvu k vyzvednutí zásilky včetně poučení. Zásilka byla uložena na poště. V úložní době (trvala 10 dnů, její poslední den připadl na víkend), která skončila dne 3. 4. 2018, si žalobce zásilku nevyzvedl. Dne 4. 4. 2018 proto byla poskytovatelem doručovacích služeb vrácena stavebnímu úřadu. Stalo se tak v souladu s pokyny, které stavební úřad coby odesílatel zásilky na obálce provedl. Ten totiž na obálce nevyznačil, že mu zásilka nemá být vrácena, ale že má být vložena do schránky adresáta (přestože na obálce takovou možnost zatrhnout mohl). Stavební úřad tak vycházel z fikce doručení zásilky dnem 3. 4. 2018 ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu.
25. Žalobce nastolil otázku, kdy mělo dojít k doručení dané písemnosti fikcí. Zda uplynutím úložní doby (jak postupoval stavební úřad) nebo zda měla být zásilka vhozena do poštovní schránky žalobce a teprve tímto okamžikem mohlo k doručení fikcí dojít (jak se domnívá žalobce).
26. Uvedenému názoru žalobce krajský soud přisvědčit nemohl. Ke vhození dané zásilky do poštovní schránky žalobce totiž nemohl poskytovatel doručovacích služeb vůbec přistoupit, protože by to bylo v rozporu s pokyny odesílatele (viz shora). Bylo plně v kompetenci odesílatele, zda dá pokyn k tomu, aby mu zásilka v případě marného uplynutí úložní doby byla vrácena nebo aby mu vrácena nebyla, ale byla vhozena do schránky adresáta. Ten v daném případě využil prvou z uvedených možností. Fikce doručení zásilky tedy nemohla nastat jindy, než marným uplynutím úložní doby.
27. I kdyby však odesílatel žádal o druhou z uvedených možností, nemá skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta, vliv na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu. Tento závěr byl totiž judikován rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41. Tímto rozhodnutím byla sjednocena právní praxe správních soudů při posuzování dané otázky a došlo k překonání některých starších judikátů Nejvyššího správního soudu, mimo jiné i toho, z něhož při posuzování dané právní problematiky žalobce v žalobě vycházel.
28. Krajský soud proto uzavírá, že shora označené Oznámení stavebního úřadu ze dne 19. 3. 2018 bylo doručeno žalobci fikcí uplynutím úložní doby (viz shora) plně v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu.
29. Pokud žalobce namítá, že se nemohl v důsledku toho seznámit s podklady pro rozhodnutí, krajský soud jenom připomíná, že tuto možnost měl v odvolacím řízení (viz

přípis žalovaného ze dne 7. 11. 2018 založený ve správním spise), ale této možnosti nevyužil. Prvá žalobní námitka tak důvodnou nebyla.

30. Druhá žalobní námitka byla hmotně-právního charakteru. Žalobce v první řadě namítal, že napadené rozhodnutí, jakož i vlastní Územní rozhodnutí, byla vydána v rozporu s § 90 stavebního zákona. Konkrétně namítal, že správní orgány nedodržely povinnost stanovenou touto normou, že územní rozhodnutí musí být vydáno v souladu s územně plánovací dokumentací. Dle žalobce byla obě rozhodnutí vydána v rozporu s obsahem Územního plánu Turnov (v podrobnostech viz obsah žaloby).
31. Dle § 96b odst. 1 stavebního zákona jestliže vydání rozhodnutí nebo jiného úkonu podle části třetí hlavy III dílů 4 a 5, § 126, 127, 129 odst. 2 a 3 nebo podle zvláštního zákona závisí na posouzení jím vyvolané změny v území, je podkladem tohoto rozhodnutí nebo jiného úkonu závazné stanovisko orgánu územního plánování. Dle odst. 3 v závazném stanovisku orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska uplatňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.
32. Pokud jde o charakter závazných právních stanovisek, dle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud dále odkazuje zejména na judikatorní závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113. Dle něho závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.
33. Stavební úřad postupoval v souladu s tímto ustanovením a vyzval Městský úřad Turnov, odbor rozvoje města, coby věcně a místně příslušný orgán územního plánování k vypracování takového závazného stanoviska. Ten dne 20. 3. 2018 závazné stanovisko vydal se závěrem, že záměr je přípustný. Jeho obsah považuje krajský soud za souladný s požadavky vymezenými v § 96b odst. 3 stavebního zákona a v podrobnostech na něj odkazuje. Orgán územního plánování zejména poukázal na skutečnost vyplývající z Územního plánu Turnov, že záměr se nachází ve stabilizované ploše “W – Plochy vodní a vodohospodářské“, přičemž rybí přechod je vodohospodářskou stavbou, která je přípustným využitím této plochy. Uzavřel proto, že záměr je v souladu jak s Územním plánem Turnov, tak i s cíli a úkoly územního plánování, a pro jeho realizaci ani nepovažoval za nutné stanovovat podmínky.
34. I na základě tohoto závazného stanoviska orgánu územního plánování vydal stavební úřad Územní rozhodnutí o umístění Stavby.
35. Již v odvolání proti němu žalobce tvrdil v podstatě totéž co v žalobě, tedy namítal rozpor Územního rozhodnutí s Územním plánem Turnov. Tím de facto brojil i proti obsahu uvedeného závazného stanoviska.
36. Dle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska

od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (srovnej ještě s ustanovením § 4 odst. 9 stavebního zákona).

37. S ohledem na obsah odvolání žalobce a v souladu s citovaným ustanovením se tak po předložení odvolání a správního spisu žalovaný obrátil na Krajský úřad Libereckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu, a požádal jej o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Ten závazným stanoviskem ze dne 24. 10. 2018 závazné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru rozvoje města, potvrdil.
38. Závěry obsažené v posuzovaném závazném stanovisku podrobně a přezkoumatelným způsobem rozvedl. Poukázal rovněž na to, že záměr se nachází ve stabilizované ploše „W – Plochy vodní a vodohospodářské“, které jsou vymezeny pro zajištění podmínek pro nakládání s vodami, ochranu před jejich škodlivými účinky a suchem, regulaci vodního režimu území a plnění dalších účelů stanovených právními předpisy upravujícími problematiku na úseku vod a ochrany přírody a krajiny. Zahrnují pozemky vodních ploch, koryt vodních toků a jiné pozemky určené pro převažující vodohospodářské využití. V návaznosti na obsah Územního plánu Turnov uvedl, jaké je přípustné využití v této ploše při realizaci staveb a opatření. K nim patří i stavby a opatření určené pro vodohospodářské využití a související vodohospodářské stavby. Mezi takové stavby dle správního orgánu patří právě i stavba rybího přechodu, který má za úkol zajistit rybám jejich přirozený pohyb při migraci. Jedná se o stavbu, která je součástí jiných vodních děl, jako jsou např. právě jezy. Proto i on uzavřel, že záměr je z hlediska Územního plánu Turnov přípustný, jakož i z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah tohoto závazného stanoviska.
39. Po přezkoumání obsahu obou citovaných závazných stanovisek a po seznámení se s obsahem Územního plánu Turnov (jehož textovou část učinil žalobce přílohou žaloby, územní plán je však včetně grafické části i veřejně přístupný na webových stránkách Města Turnov) dospěl krajský soud k názoru, že shora učiněné závěry obou závazných stanovisek se opírají o správně zjištěný skutkový stav a ani proti jejich shora nastíněným právním závěrům nemá krajský soud žádných výhrad, naopak se s nimi ztotožňuje.
40. Nad rámec shora uvedeného krajský soud uvádí, že souhlasí se žalobcem v tom, že na str. 20 textové části Územního plánu Turnov (oddíl D. 2. Technická infrastruktura) je vymezena rozvojová plocha pro malou vodní elektrárnu – TI Z59, která se dle grafické části daného územního plánu nachází na pozemku p. č. 472 v k. ú. Bukovina u Turnova, jehož vlastníkem je MVE Dolánky s. r. o., v níž je žalobce jediným společníkem a jednatelem. Tato skutečnost ovšem nezakládá nárok žalobce na realizaci stavby malé vodní elektrárny, pouze ji umožňuje. Navíc krajskému soudu neušlo, že na str. 71 textové části Územního plánu Turnov je u plochy TI Z59 stanovena specifická podmínka využití a to že při jejím využití nesmí být negativně ovlivněn průtok vody ve vodoteči a musí být splněna podmínka umístění rybího přechodu. Územní plán Turnov tedy počítá v dané lokalitě s případnou realizací malé vodní elektrárny, ovšem za podmínky zřízení rybího přechodu.
41. Tato skutečnost jenom potvrzuje závěry závazných stanovisek, tedy že Územní rozhodnutí o umístění stavby není v rozporu s Územním plánem Turnov, potažmo cíli a úkoly územního plánování. Tedy ani v rozporu s § 90 stavebního zákona, jak tvrdil žalobce.

42. Žalobce dále namítal, že správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly případným variantním umístěním stavby rybího přechodu, které by neznemožnilo jím plánovanou stavbu malé vodní elektrárny na pozemku p. č. 472 v k. ú. Bukovina u Turnova. Pro takový postup ale neměly správní orgány žádný zákonný důvod.
43. Předně – pokud žalobce v žalobě tvrdí, že stavba rybího přechodu znemožní výstavbu jím zvažované malé vodní elektrárny a že tím dojde ke zmaření jeho investic, pak toto tvrzení žádným způsobem neprokázal. Jedná se pouze o jeho názor, jehož důvodnost na základě jím podané žaloby nemohl krajský soud jakkoliv posoudit (nutno ovšem zdůraznit, že to pro posouzení důvodnosti žaloby stejně není relevantní).
44. Dále - stavebník Stavby podal žádost o její umístění, kterou doložil konkrétní projektovou dokumentací, z níž plyne podoba jejího přesného umístění. O umístění právě takové stavby mohl (a zároveň musel) stavební úřad rozhodovat. Žádnou jinou variantu umístění stavby nemohl domýšlet, stejně jako žalovaný. A to bez ohledu na žalobcem k odvolání proti Územnímu rozhodnutí přiložený Záznam z místního šetření ze dne 24. 3. 2017, z něhož plyne, že se uskutečnilo v rámci akce „Jizera, jez Dolánky, zprůchodnění migračních překážek“ (tedy mimo přezkoumávané správní řízení) a že při něm bylo uvažováno o několika variantách případného umístění rybího přechodu. Tato skutečnost ale není pro přezkoumávané územní řízení právně významná. Jeho předmětem totiž byla a mohla být pouze ta podoba umístění Stavby, jak ji k posouzení stavebnímu úřadu předložil stavebník.
45. Stavební úřad nemohl přihlédnout ani k záměru žalobce umístit na daném pozemku malou vodní elektrárnu. Jak přílehuje s odkazem na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 As 35/2007-57, uvedl ve vyjádření k žalobě žalovaný, žalobce dosud o umístění stavby malé vodní elektrárny na tomto pozemku nepožádal. A zároveň dodal, že je mu z úřední činnosti známo (a nutno dodat, že žalobce tento závěr ani při jednání soudu nikterak nezpochybnil), že pro danou oblast není zpracován ani regulační plán nahrazující územní rozhodnutí ve smyslu § 61 odst. 2 stavebního zákona, z něhož by mohlo vyplynout závazné využití předmětného pozemku k výstavbě malé vodní elektrárny.
46. Blokaci daného území pro výstavbu malé vodní elektrárny pak nemohlo způsobit ani žalobcem zmiňované rozhodnutí Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, ze dne 26. 6. 2008, č. j. OZP/08/1030/HOJ-R 140, o povolení k nakládání s povrchovými vodami, udělené v souvislosti s její uvažovanou výstavbou. A už vůbec ne uzavření budoucí smlouvy směnné s Povodím Labe, státní podnik, na jejímž základě se může žalobce v budoucnu stát vlastníkem pozemku p. č. 829/5 v k. ú. Bukovina u Turnova. Zcela irrelevantní pro danou věc je pak žalobcem při jednání soudu předložené Prohlášení MO ČRS Turnov, v němž je vyjádřen nesouhlas s výstavbou rybího přechodu z důvodu mísení různých druhů ryb a omezení prostoru pro lov.
47. Krajský soud tedy žalobu neshledal důvodnou, a proto mu nezbylo, než ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

48. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

49. Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. prosince 2020

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu